

Pupil·les: «Tenir un micro i pujar a l'escenari és guanyar un espai de poder que a la dona se li ha negat»

Parlem amb el trio de rap feminista del País Valencià | La formació aposta per les rimes festives i el feminisme al capdavant d'una música compromesa

Pupil·les | Àngela Martínez

El rap electrònic i les lletres reivindicatives del trio valencià prenen major protagonisme amb *Les silenciades* (autoeditat, 2017), liderat per Natàlia Pons, Mireia Matoses i el DJ Joan Rodríguez.

Quin va ser el punt de partida?

Mireia Matoses (veu): En un Festivern ens adonàrem que no hi havia dones a l'escenari, ho comentàrem les amigues i va nàixer la idea de fer un grup. El primer concert el vàrem fer fa tres anys.

Primer us dèieu Pupil·les Dilatatives i va gravar *Bruixes de dol* (Delroll, 2014). A què es deu el canvi de nom?

Abans érem tres cantants i una de nosaltres ho va deixar per incomptabilitats amb la feina. Pel que fa al nom, tothom ens deia **Pupil·les** i ens quedarem així. El primer disc el considerem com la maqueta, va ser molt precipitat i tampoc teníem solidesa. Ara el projecte és més seriós.

Citeu Vicent Andrés Estellés a "Gresca" (?Un entre tants...). Quin pes té la poesia en les vostres rimes?

Les dues veus som filòlogues i, sobretot, llegim molta poesia, de manera que Estellés sempre hi

és present. En aquesta cançó també diem: 'Vinyolians, escrivim i ens desfoguem', en referència a Joan Vinyoli. Sempre intentem clavar una cita poètica en les nostres cançons.

Qui són els referents femenins?

La Mala Rodríguez, Rebeca Lane, Miss Bolivia, Gata Cattana... I de **Tesa** també n'aprenem molt, perquè porta molts anys a l'escena. Som companyes, amigues, ens tenim una estima i suport total.

El feminisme és una gran lluita de Pupil·les. Us sentiu menys silenciades respecte al moment en què vau començar?

Sí, ara molt menys. Els inicis foren durs, perquè no ho havíem rapejat mai i la gent no ens prenia de manera seriosa. Vam tirar endavant gràcies a la companya Natàlia Pons... A mi em costava més d'encaixar les crítiques. Cada vegada hi ha més gent que ens dona suport. Tenir un micro i pujar a l'escenari és guanyar un espai de poder que a la dona se li ha negat des de fa molts anys. Si tens el teu moment pots transmetre el missatge al públic.

Creieu que hi ha una escena i un públic més conscienciats?

Pense que sí, cada cop ixen més grups de dones a l'escena musical i la gent jove està més conscienciada. Aquest any he vist que a molts concerts del País Valencià s'està fixant un espai per al 'Punt violeta', una zona de suport feminista per denunciar les agressions i actituds masclistes. I tot això fa dos anys ni tan sols existia.